

ԾՆԵՆԱՄԳՈՓՈԽՄ

Խելո՛ք եղիր, ցաւ իմ, ամփոփ ու հանդարտ,
Իրիկունը կ'ուզէիր, տե՛ս, կ'իջնէ ցած,
Թանձր ստուեր մը կը պարուրէ ֆաղափն արդ,
Ոմանց անդորր տալով, ոմանց հոգ, կասկած ...:

Մահկանացուաց մինչ բազմութիւնն ըստրին,
Խարազանին տակ հանոյփն ոնեագործ՝
Խննոյփն մէջ կը ֆաղէ խայթ իր խղճին.
Վի՛տս իմ, տո՛ւր ինձ ձեռնդ ու եկո՛ւր, եկո՛ւր հոս ...

Հեռո՛ւ անոնց ֆովէն, դիտէ՛ վախճանած
Տարիները՝ պատգամին վրայ երկնի՝
Հին զգեստով՝ մութ ջուրերու վրայ հակած

Կարօտակն ...: Լըսէ՛ ֆալէյն ալ ցայգին
Ու ջուրերու խորքէն բղխող Զիզն ուրախ,
Որ ֆառ տալով ֆողը մութին՝ կ'իջնեն ցած ...:

Թրգմ. Ա. Սեմս.

ՇԱՌԼ ՊՈՏԼԷՌ

ԺԱՏԷՆԵԱՆԻՔԻՆ

Օղակին մէջ վիտերու սուր, մարդերուն դէմ նենգ, զազիր,
Սիրքդ անխոց թէ բազմախոց, եղբա՛ւր, ժպիլ միտս գիտցիր.
Ժուպին ունի ոյծ մը՝ որմէ մեղփ լեռներն կը հալին,
Ու տազնապներ բազմատեսակ ճամբէդ ընդհուպ կ'անհետան:

Մ'ըսեր — կեանքը դառն է, ժըլատ, ունի փուշեր արիւնող,
Թէ չըհասնինք պիտի երբեք բարձունքներու լուսողող,
Թէ պայքարիլ զուր է վըսեմ գաղափարի մ'ի խնդիր.
Ժպտէ՛ ու սիրքդ պիտի լեմայ բարիքներով օրհնաձիր:

Մի՛ մոռնար թէ դաժան ձմեռն կը յաջորդէ գարունն վառ,
Ու գիշերուան աղջամուղջին վերջ կու տայ այգը պայծառ.
Ամպերն վեսին կը փարատին եթէ ժպիլ գիտնաս լոկ.
Ի՛նչ շահ եթէ անցնիս տեսնում, շուրթիդ անէծք ու բողոք:

Ժպտէ՛ կեանքին, կեանքը կարն է, մահը մօտ է, կը հասնի.
Ժպտէ՛ կեանքին, կեանքը ֆաղք է, վայելողին երանի.
Ժպտէ՛ կեանքին ֆանի ուշ չէ, ժրպիտը ֆաղք ֆեղ կ'ընէ.
Ժպտէ՛ կեանքին՝ որ կեանքն ալ ֆեղ ժրպիտով ողջունէ:

ԳԷՈՐԳ Ս. ՃԻՆԻՎԻԶԵԱՆ